

Hovedvægten paa, som jeg udtalte ved 1ste Behandling, var at gøre det saa godt og vel inden for Folkekirken, som det var muligt i Øjeblikket, men jeg forstaar ikke ret, hvorfor man nærmest har skærpet disse Betingelser. Man har paa et Punkt — og det paaskønner jeg — udvidet disse Forslag ved at give Tjenestefolk Valgret; men man har paa den anden Side skærpet Betingelserne for denne Valgret ved de Bestemmelser, man i disse Ændringsforslag har indført, og som jeg aldeles ikke synes om. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Verninge (H. Holm) her har taget et Standpunkt, der er langt mere tiltalende, meget lettere at komme over, thi medens Lovforslaget kræver, at de skulde være døbte og konfirmerede i Folkekirken for at faa Valgret, stiller det ærede Medlem et Ændringsforslag under Nr. 22, i hvilket han siger, at det skal være nok, naar vedkommende erklærer, at han er døbt med en af Folkekirken anerkendt Daab og regner sig som Medlem af Folkekirken. Det forekommer mig at være alt det, man med Rette og fuld Føje kan forlange, fordi det er det eneste, man forlanger, for at de skulde kunne være Medlemmer af Folkekirken. Det, som Fler-tallet foreslaar, er mig ikke ganske klart. Den ærede Ordfører har været meget vag i sin Begrundelse heraf, og det forekommer mig ogsaa, at den ærede Minister i Dag var det. Naar den ærede Minister henviser til, at det, der skal forstaas ved D. L. 2—5—25, ikke gælder over for den, der staar tvivlende, maa man ikke glemme, at det, der sker ved dette Lovforslags Vedtagelse, om det sker, det er, at man saa fører en Agitation ind paa de kirkelige Spørgsmaals Omraade, som man ikke har været vant til før, og derfor vil dette Spørgsmaal ikke alene blive stillet til dem, der aabenbart udtale sig i Skrift og Tale som Kættere om det Spørgsmaal, der nu har været fremme og været nævnt saa ofte, at man ikke tror paa, at det onde stammer fra en personlig Djævel — men man maa huske paa, at naar man fører hele denne Agitation ind paa Spørgsmaalet om, hvem der skal være de stærkeste i Retning af at danne den største Valgruppe inden for Forholdstalsvalgmaaden, bliver Forholdet et andet. Det kan let komme til at staa saaledes, at det ikke alene bliver dem, der aabenbart i Tale og Skrift fremsætte disse Meninger, men ogsaa dem, der staa tvivlende, og dem, der fremsætte dem i ganske snævre Kredse. Derfor kan jeg ikke stemme for disse 2 Flertalsforslag,

men anbefaler at følge det ærede Medlem for Verninge, fordi det forekommer mig, at han der staar paa det lettest overskuelige, det, der forlanges, saa at sige, af alle paa dette Punkt.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds nævnede i Dag, at jeg i mine Udtalelser ved Sagens 1ste Behandling havde staaet paa, at den fri Fattigkasse skulde bestyres som hidtil, og at de Midler, den havde haft, ikke skulde tages fra den og lægges ind under Menighedsraadet. Dette Standpunkt staar jeg endnu paa og skal nok følge det ærede Medlem og hans Meningsfæller paa dette Punkt. Jeg ser ikke, med hvilken berettiget Begrundelse man skulde søge at formindske den fri Fattigkasses Midler. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 4de Valgkreds (J. Nielsen) udtalte ganske vist, at han kunde ønske, at den fri Fattigkasses Bestyrelse blev lagt over til Menighedsraadet. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg tror, at den fri Fattigkasses Midler styres efter saa sunde og gode, demokratiske Principper, at man ikke kan ønske den lagt andre Steder hen, og den har for øvrigt ogsaa et Formaals, der synes mig at være saa nær knyttet til den Maade, hvorpaa den er baseret, at det vilde være uretfærdigt, om man søgte at formindske disse Midler. Tværtimod bør man efter min Mening se at gøre dem saa store som muligt. Thi den Opgave, den fri Fattigkasse har at løse under de nuværende Forhold, er saa overordentlig stor. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds syntes at profetere noget om, at man i Udvalget havde været paa det rene med, at Forslaget maatte ende i en Kommission, altsaa ende uden Resultat. Jeg vil beklage, om dette sker, thi selv om disse Lovforslag ikke ere ideale, tror jeg, at de betyde et Fremskridt, hvorpaa der kan bygges videre. Skulde derfor Lovforslagene havne i en Kommission, er jeg bange for, at de ere skrinlagte for lange Tider. Jeg tror ikke, at det vil lykkes at nedsætte en Kommission, en gejstlig Kommission, eller hvad man nu vil kalde det, der vil kunne blive enig om disse Forslag. Derfor har det glædet mig, at den højtærede Minister, hvad jeg tror, han har fuldstændig Ret i, hidtil har sat sig imod denne Kommission, og jeg har ikke været saa umaadelig glad ved at se, at der paa dette Punkt synes at have været nogen Svingning inden for Ministeriet, idet man ret ofte har ladet det komme offentlig frem, at man selvfølgelig ikke vilde modsætte sig en saadan